

THANH HẢI VÔ THƯỢNG SƯ

Người Tình Thiên Cốt

Lời Tựa

Với một tâm hồn viên dung vô ngại, một cõi sáng Chân Như bất diệt, Thanh Hải Vô Thượng Sư đã không khỏi chạnh lòng trước nỗi niềm nhân thế, khi nhịp tim Ngài hòa quyện vào từng cung bậc thăng trầm của kiếp sống phù sinh.

Trong cõi vô thường đó, đời sống đôi khi là những bước chân lặng lẽ, chơi vơi như con thuyền xa khơi mong tìm về bến đỗ, tìm về một chân trời thuở nào bằng bạc yêu thương, những bóng Người xưa vẫn mãi là một dấu chim đã xa khuất địa đàng, còn chẳng là một nỗi hoài vọng, nhưng nhớ khôn nguôi:

*“Đêm qua ta mơ
Chăn gối hiền hòa
Trầm thoảng hương đưa
Ngày đó mặn mà
Người còn bên ta
Tình còn bao la.”*

(Mơ Đêm)

Người Tình Thiên Cổ – tuyển tập gồm 46 bài thơ diễm tuyệt do Thanh Hải Vô Thượng Sư sáng tác, chuyển đạt niềm thương, nỗi nhớ, cùng những suy tư sâu sắc của một tâm hồn đồng cảm với muôn kiếp nhân sinh và những thân phận đồng cư nhỏ bé, mong manh. Biết bao vật đổi sao dời, dầu thanh thoát hay tục lụy, không ai tránh khỏi được vòng xoay của sinh tử luân hồi. Thương dòng đời vô định, thương thân phận con người như trời chiều nhạt nắng, vần thơ Ngài gửi gắm bao xót xa, thương cảm:

*“Lệ như khô và lòng không tiếng nói
Khóc nhân loài thương muôn vật lất lây!”*

(Hãy Bùng Tỉnh!)

Thơ Thanh Hải Vô Thượng Sư là sự kết hợp hài hòa giữa ngôn từ và cảm xúc, giữa tâm linh và đời thường; lời thơ Ngài nhẹ nhàng, sâu lắng, mượt mà như ánh trăng tỏa sáng mọi ngõ kín của tâm hồn; những vần thơ có lúc như những con thuyền độc mộc chèo khát vọng yêu thương, vượt qua dòng sông trầm luân để trở về bến bờ hạnh phúc, có lúc trong lành như cơn mưa hạ, tưới mát hồn ta trên khắp nẻo vô thường. Nhà Thơ tha thiết nguyện cầu cho nhân loại sớm tỉnh thức, sớm quay về với Diện Mục Bản Lai, trở về với lối sống từ ái cao thượng, trực diện với thực tại hầu tạo dựng Địa Cầu của chúng ta thành Thiên Đàng tại thế, nơi con người và vạn vật được vui sống trong an bình, hòa hợp:

*“Bùng tỉnh dậy, anh ơi bùng tỉnh dậy
Bước hiền ngang trên biển cả sông dài
Hãy nhìn thẳng vào mặt trời hực lửa
Nguyễn hy sinh mà cứu tử muôn loài.”*

(Hãy Bùng Tỉnh!)

Trân trọng kính mời bạn đọc êm êm thả hồn vào những áng thơ *Người Tỉnh Thiên Cổ* để cảm nhận một tình yêu bất biến, một bến bờ giác ngộ cho tâm hồn người lữ khách tha hương vẫn mãi hoài mong *“một ngày hội ngộ cổ nhân xưa”*.

Kính xin cảm tạ Thanh Hải Vô Thượng Sư đã mang đến cho đời một suối nguồn yêu thương vĩnh cửu, rót vào lòng người niềm hy vọng vô biên qua những vần thơ toàn bích của Ngài:

*“Ta lại về miền giao hoan rực rỡ
Gió ghé thường lồng lộng hải triều âm.”*

(Bao Giờ Gặp Lại?)

Ghi chú: Các câu thơ in nghiêng được trích từ tập thơ này.

Nhà Tôi

(Sáng tác lúc trẻ)

Nhà tôi nhỏ nhỏ ở ven đồi
Gió nhẹ mây êm giải lửng trời
Hoa ngàn cỏ nội thơm trùng phương
Thông reo lời lời vào ghé thường.

Bướm la đà vườn thơm
Hoa giăng đầy cảnh non
Hồng vàng son tím đào
Ngan ngát cả trời sao!

Trăng ngồi trên núi xanh
Vẳng lời ca an lành
Nhạc vàng theo gió lên
Êm êm vào trời thanh.

Con đường rừng thân như vòng tay
Ôm nghiêng hài hoa nâng mộng ngày
Xa xa hải triều vọng âm thơ
Cùng tôi ngân nga trong chiều mơ.

Tinh tình tình tính tang
Tính tình tình tính tang
Tinh tình tình tính tang
Tính tình tình tính tang.

Mùa xuân hoa dại nở đầy non
Mùa hạ ve ru ru giấc nồng
Mùa thu lá vàng thêu đầy song
Mùa đông lửa reo vui bếp hồng.

Bốn mùa hoa nở đẹp lòng tôi
Ngàn phương mây nghiêng nghiêng chào mời
Bạn bè ân cần thêm tình thân
Muông cảm lân la như người quen!

Mang ra cây đàn nguyệt
Rung lên điệu tình tang
Lòng rộn ràng cung thương
Tim luân nhịp theo đàn.

Lời Lợn Con

(Sáng tác lúc ngoài 20 tuổi)

Ngày tôi vừa quen người
Là lúc vừa ra đời
Hồng hào, tròn núc ních
Tôi cùng mẹ vui chơi.

Người nhìn tôi ưu ái
Khen tròn trĩnh xinh ơi!
Mỗi ngày người qua thăm
Đem nước mát, rau ngon...

Mẹ con tôi cảm kích
Hàm ân trọng nghìn vàng
Tôi sống đời êm đẹp
Trong che chở của người
Thân mình càng nung núc
Ăn nghỉ và rong chơi...

A rural scene featuring a traditional thatched-roof hut with a white wall and a wooden fence. In the foreground, a large pink pig with a black face and ears is surrounded by several smaller piglets in a lush green field. The background shows dense green trees under a bright sky.

Hôm nay bình minh đẹp
Mây bay lơ lửng trời
Mẹ con đang âu yếm
Hay đâu họa xuống đời!

Hai chàng trai lực lưỡng
Vạm vỡ như hùm voi!
Dồn bẹp thân bé nhỏ
Vào rọ ép rụng rời
Không phương gì trần trở
Ôi địa ngục nào đây?

Tôi hãi hùng rên xiết
Mẹ ơi, mẹ cứu con
Chủ ơi, mau bảo vệ
Chút đời...tôi non...bé...!

Mẹ tôi kêu nãi nùng
Mắt đẫm tràn thê lương
Trời cao không chứa hết
Nỗi đau đớn đoạn trường!

Chủ tôi thì quay lưng
Tay còn xoe gập tiền
Tôi lăn lóc sà xe
Nghe đau lòng hơn thân!

Hai chàng trai cười cợt
Chú lợn này vừa ngon
Ngày mai ta giết thịt
Mừng vợ vừa sinh con!

Ôi đời sao oái oăm
Tôi tê nát cả lòng
Lệ nào tuôn trong tim
Như máu chảy ròng ròng.

Rằng ngỡ người thương tưởng
Nuôi nấng tôi lớn khôn
Nào hay đầu giả tạm
Toàn chỉ là bán buôn!

A vibrant rural landscape featuring a traditional thatched-roof house with a wooden fence in the foreground. The scene is set against a backdrop of lush green fields and a bright blue sky with scattered white clouds. The overall atmosphere is peaceful and idyllic.

Mai này thân tan nát
Thịt xương tôi cực hình
Cho người vui hê hả
Trong tiệc rượu linh đình.

Con người và con ai
Tôi chúc thọ đời dài
Cho gia đình sum họp
Khỏi đau đớn như tôi...

Chúc cả nhà tu phước
Kiếp kiếp được làm người
Cho đừng sanh làm lợn
Nhân quả trả vay hoài!

Thôi vĩnh biệt cuộc đời...
Thương mẹ hiền tím ruột
Con khóc chẳng nên lời...
Mẹ...mẹ...ơi! Mẹ...ơi!

Cảm nghĩ của Nhạc sĩ Trần Quang Lộc:

Thơ của Thanh Hải Vô Thượng Sư là một cõi thơ riêng: chất ngát những rung động của tình yêu. Giữa cõi vô thường lời thơ như ngọn đuốc tam muội đưa hồn người lạc vào thế giới mờ ảo, mang đầy chất trầm tư sâu lắng của cõi thiền. Lời thơ chiêm nghiệm những âm dương trên mái ngói “ngũ cung” đã tạo thành những cung bậc âm thanh như những hạt sương long lanh, huyền ảo giữa mộng và thực, hữu hình và vô hình, giữa khổ đau và hạnh phúc.

...Bốn mươi sáu bài thơ trong thi tập *Người Tình Thiên Cổ* của Thanh Hải Vô Thượng Sư vừa soi rạng bóng thiền riêng lại soi chung với cây cỏ đất trời. Trong cõi bàng bạc của thơ Thanh Hải Vô Thượng Sư, người ta vẫn nhận ra một mối giao cảm giữa “tình yêu thiên nhiên và tình yêu con người” đầy âm áp sẽ chia:

*“Ta bôn ba khắp muôn trùng vũ trụ
Mong một ngày hội ngộ cổ nhân xưa
Bao nghìn năm ta vẫn đợi vẫn chờ
Đếm thời gian dài như tình bất diệt!”*

*~ Người Tình Thiên Cổ
Thanh Hải Vô Thượng Sư*